

1889-06-15

AFSENDER

Laura Jacobsen

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Type:
Brev

Sprog:
Dansk

Afsendersted:
København

Modtagersted:
Paris

Arkivplacering:
FA 2-023-00020 æske F 7

DOKUMENTINDHOLD

Laura Jacobsen fortæller, at hun havde modtaget Carls brev en time før hun i avisen læste om ulykken ved verdensudstillingen i Paris. En arbejder var faldet gennem glastaget i udstillingspavillonen og havde nær ramt Theodora. Ingen kom alvorligt til skade udover arbejderen, der blev slemt forslået. I brevet er der et særskilt afsnit til Ottilia.

TRANSSKRIFTION

Neroberg 15 Juni 1889

Kjære Carl! Tak for Dit Brev som jeg fik en Time før jeg i Kursalen læste det i de danske Aviser, at Frue Jacobsen, Halkjær og hans Kone vare komne til Skade ved at Glastaget var falden ned paa dem med en Arbejder som især var blevet forslaaet; der føiedes til at de vare uden Fare, Sophie læste i Figaro et fransk Blad med det samme, at de ret Glædede sig over, at Arbejderen var saa heldig at nogle af Udstillingsgjesterne som havde sidet i en Sopha i den danske Afdeling havde taget Stødet op for ham saa han slap lettere fra det ind [end] ellers ville have været Tilfe[æ]ldet. De føiede til, hvem skulde ellers troe naar man sætter sig magelig i en Sopha at man i næste Øieblik er den Fare Underkastet at blive slaaet ihjel og faae en Arbeidsmand i Hovedet. De letsindige Franskmænd kan

nu spøge over Al Ting. Jeg kan ikke glemme hvis Theodoras lille tynde Barneskikkelse havde siddet hvor Halkier sad, hvad der var naturlig at hun sad hos sin Moder, var hun bleven dræbt, som Du siger. Ja tak Gud at det gik som det gik. Kan Du huske at Du fortalte mig i Vognen da jeg hentede Eder hjem fra den sidste Reise, at om kort Tid rejste I og tog Theo med, jeg blev saa forskrækket at jeg udbrød, hvor Tør i resikere det, et Barn er udsat for meget mere paa en Reise ind Voxne ere. Vi havde just faaet Dit Brev da Mordhorst kom jeg fortalte ham det, og han sagde: der er i en dansk Salme som jeg kommer til at tænke paa, og saa s[c]iterede han
Aldrig er jeg uden Vaade
Aldrig dog foruden Naade
Altid har jeg Suk og Vee
altid kan jeg Jesum See

Saa er Sorg til Glæde lænket
Saa er Drikken mig iskjænk,
Bedsk og sød i Livets Skaal
Saadan er mit Levnets Maal!

Det er Bevis paa at han er rigtig dansk

naar noget bevæger ham bruger han det danske Ord, og ikke det tydske. Og der er vist meget som beveger Mordhorst, thi han har nok en Søn som ikke vil lykkes, han har kun en Gang beklaget sig derover, det er hans eneste Barn. Hvordan synes Du nu det gaaer Bechmanns kan de nyde Livet. Jeg seer paa Dit søde Ansigt som staaer for mig tillige med Faders og Tilliens. Du seer saa god ud, men Du maae passe paa at det ikke bliver rundere eller rødere thi saa gaaer det Udtryk bort. Hvad mon Du nu beslutter dernede mellem disse forføreriske Kunstnere. Husk paa dine Pligter alle sammen. Velstand forpligter til ikke at opfylde sine egne Ønsker og Glæder. Dermed være Du befalet til den Gud som har bevaret Eder hidtil.

Din hegivne Moder

Laura Jacobsen

Min søde Tillien! Hvordan mon Du har det Dit Skind, nu kan vi ret sige saa efter, at det er blevet syet i. Stakkel Halkjeir, hils Dem fra mig. Jeg vil sige som i Komedien "men hvad vilde de paa den Galei" er det at styrke Næ[e]rverne, efter Bad at gaae til Paris i det Hurlumhei, hvor man ikke veed hvor man tør være. Nei her paa Neroberg hvor Luften er saa reen og frisk, at man bliver misundt af alle som komme her, her er værd at være,; jeg skal hilse Dig og Carl fra Fru Serene da Queria, hun var hos mig forleden Dag med en Grevinde Friis Jullinge, født 2 Gange, de vare reiste sammen og hun havde Lyst at see min Ringhed og fulgte saa med. Jeg skal hilse Dig fra Dine 2 Træ[e]r som trofast staaer paa Bjerget og raaber, blot hun kom her, her er meget bedre i[e]nd der hvor hun er. Gudværeløvet at Du ikke kom mere til Skade. Naar Du kan da skriv, eller lad Theo skrive men see det først, thi der kommer stundom noget ulogik

[i venstre margin på langs]

Giv Theo dette Kort fra mig. Vær saa kjærlig hilset fra Din hengivne Moder.

J. C. JACOBSENS ARKIV
CARISBERGFONDET

Laura Jacobsen

Neroberg 15 Juni 1889

Kjære Carl! Tak for Dit Brev
som jeg fik en Time før jeg i Klusalen
løste det i de danske Aviser, at Frue Jacobse
Halkjær og hans Kone vare komne til
Skade ved at Glasraget var falden ned
paa dem med en Arbejder som ifor var
blevet forspaaet; der föiedes til at de vare uden
Fare, Sophie løste i ^{et fransk Blad} ~~Ligato~~ men det kom
me, at de ret glødedes sig over, at Arbejde-
ren var saa heldig, at nogle af Udflittings-
Gjesterne paa havde fiddet i en Sopha i den
danske Afdeling havde taget Stødel op
for ham saa han slap lettere fra det ind
ellers vilde have været Tilfeldet. De föiede
til, hvem skulde ellers troe naar man set-
ter sig maagelig i en Sopha at man i neste
Qieblik er den Fare underkastet at blive
flaaet ihjel og faae en Arbeidsmand i
Hovedet. De letfærdige Franskmænd han
X

X
en prøve over at Ting. Jeg kan ikke glemme
hviss Theodoras lille tjende Barneskik-
hølse havde fiddet hvor Kalkies fad, hvad det
var naturligt at han fad hos sin Moder, vad
han bleve drøbt, som Du siger. Ja tak Gud,
at det gik som det gik. Kan Du huske at
Du forlattede mig i Vognen da jeg hente de Børn
hjem fra den sidste Rejse, forlattede mig at om
hvert tid rejste J. og tog Theo med. jeg blev saa
forprophet at jeg udbrød, hvor tør i refikere
det, et Barn er udfat for meget mere paa
en Rejse ind i Vognene. Vi havde vist faaet
Det Brev da Moderen kom jeg fortalte ham
det, og han sagde: der er en sang Salme
som jeg kommer til at tænke paa, og saa sit-
terede han, aldrig er jeg uden Vaade,
aldrig dog foruden Vaade,
aldrig har jeg Suk og Vee,
aldrig kan jeg Jesum see.

Saa er Sorg til Gløde lønket,
Saa er Drukken mig i skjovk,
Bedst og fød i Livets Shaal;
Saa dan er mit Livets Maal!
Det er et Bevis paa at han er rigtig dansk.

X
Min søds Dilleien. Noordan man Du har det Det Skind,
nu kan vi vel sige for efter, at det er bleven spjætt.
Stakkeb! Skakpeis, hvis Den fremmer. Jeg vil sige for i det
medien, men hvad vilde de gaa den Galles. Vi er det af
Fjætt. Noerne, efter Bæ, at gaa til Caris, det Skind
Lunber, hvor man ikke ved hvor man tør være. Her har
paa Skerberg hvor Luften er saa reen og frisk, at man
thier i uimåttelighed som kommer her. ^{heres og støde} Det vilde Dig og Carl
for om senere da Gaerria, hvor var det mig fortælle den Dag med en
Spændte Dri Guldinge, født 2 Gange, de var reifte sammen og har
maade. Ligt at for mig Ringhed og færdige for med. Jeg skal hilse
dig for Dine. Det var som trofald, plade, paa Berg og rader, det har
kom her, her er meget bedre end der hvor man er. Guds velsignelse at
Du ikke kom mere til Skude. Skal Du kan da Alvis, eller lad Thee
hvis man sees det først, thi der kommer i hundem uogeludogisk.

En Thee dette Skind fra mig. Der har ingen
fra Din hengivne skoder. Sanna sag, der

naar noget bevegtes ham brugtes han det
danske Ord, og ikke det tyske. Og der er
vist meget som bevegtes Mordhorst, thi han
har nok en Søn som ikke vil lykkes, han
har kun en Gang beklaget sig derover i
det et hans eneste Barn. Hvordan synes
Du nu det gaaer Reichmanns han de nyde
Livet. Jeg sees paa Dit søde etnigt som
staar for mig tillige med Faders og Tillem
Du sees paa god ud, men Du maa passe paa
at det det ikke bliver runder eller røder
thi saa gaaer det Udtryk bort. Hvad mon
Du nu beslutter derude mellem disse
forførelse Knyttene. Husk paa Dine
Pligter alle sammen. Veltand forpligter
tit ikke at opfylde sine egne Gysker
og Gleder. Dermed vore Du befaleet til
den Gud som har bevaret Eder hidtil.

Din hengivne Moder
Laura Jyöfens.